

ved, hvilke problemer de står med. Vi kan jo stå med muslimske børn, vi kan stå med vegetarer, og vi kan så i øvrigt stå med allergikere.

Nu er jeg selv allergiker, og jeg har en veninde, der er vegetar, og hr. Kim Sejr skulle opleve, hvordan det er, når vi går på restaurant sammen. Hvis der så også er muslimer og i øvrigt en del kræsnе børn, for der er en del kræsnе børn i den alder, kan det godt blive ret kompliceret.

Nogle vil kunne løse det, og det vil jeg glæde mig over, men er det da ikke o.k., at hvis man hellere vil lade være at løse det, så er det også en mulighed?

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Jeg må medgive fru Charlotte Dyremose, at det uden tvivl vil være noget af en udfordring i en daginstitution, hvis man både har multiallergikere og vegetarer eller veganere og muslimer og kræsnе børn. Men jeg synes stadig væk, at den bedste udfordring for institutionen vil være at tage hensyn til de forskellige ønsker, der kunne være i den forbindelse. Se, det ville være det rigtige fællesskab.

For mig er det, det handler om, fællesskabet, at børnene er med. Fordi en dreng spiser røde pølser, kan han jo godt være med til at snitte hvidkål og være med til at forberede et måltid for hele institutionen. Så for mig er det fællesskabet, der er centrum.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen jeg er meget enig med hr. Kim Sejr, det er da klart en fordel, at fællesskabet kommer i centrum. Det her var sådan set også kun for at illustrere, hvor kompliceret det kunne blive, hvis man har nogle meget stive regler, og man ikke har nogen mulighed for at gå rundt om dem.

Jeg brugte eksemplet før med Mælkebøtten, der er 110-120 børn i Mælkebøtten, og de er alle sammen tilsluttet madordningen. Jeg forestiller mig, at blandt 110-120 børn er der nok nogle med forskellige slags behov, og der er det altså lykkedes at finde en ordning for alle. Det er jo fantastisk, og det er jo dejligt, og det kan åbenbart lade sig gøre, og det er sådan, det sker, må jeg sige til hr. Kim Sejr, når man åbner op for denne mulighed.

Men der kan jo være nogle særlige situationer, der gør, at der er nogle behov, som man enten ikke kan, eller flere ikke ønsker at løse via

den her madordning, men skal det forhindre de andre i at lave madordningen?

(Kort bemærkning).

Kim Sejr (RV):

Jeg kan ikke forestille mig, at der skulle være nogen særlige behov af kostmæssig karakter, som et veluddannet og velmotiveret personale i daginstitutionerne ikke kunne løse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Pernille Rosenkrantz-Theil som ordfører.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Som hr. Villy Søvnald sagde tidligere, er der nogle mindre forslag, som i høj grad illustrerer forskellen på højre og venstre her i salen, og det her forslag afslører også, synes jeg, regeringens sande væsen.

Regeringen har jo talt meget om den sociale arv, og at man gerne vil bryde den negative sociale arv. Her synes jeg i virkeligheden, at man klart viser, hvad man ønsker. Der skal komme en klar opdeling i samfundet, så børn af forældre med lav indkomst helt fra de er bittesmå lærer, at de er nederst, og at de ikke skal have del i kagen, bogstavelig talt.

Det kan jo godt lyde, som om man blæser det meget op, og man taler med meget store bogstaver, men set med den 3-åriges eller den 4-åriges øjne er det her et kæmpe-, kæmpe-, kæmpestort problem i hverdagen, netop fordi måltidet er det samlingspunkt, der er i en børnehave. Og netop fordi samlingspunktet er måltidet, vil det selvfølgelig ramme børnene hårdt at skulle sidde med hver deres mad.

Kl. 17.15

De børn, hvis forældre har penge, kan jo sidde med ved bordet, de kan mæske sig, medens de børn, hvis forældre ikke har råd, skal sidde med deres egne madpakker og være uden for det fællesskab, der er omkring det fælles måltid. Så når socialministeren i bemærkningerne til forslaget skriver, at der skal opbygges et fællesskab i dagtilbuddene om måltiderne, jamen så bliver det fuldstændigt skåret ud i pap, at man fra barnsben skal lære, at der er nogle, der er med i fællesskabet, og der er nogle, der står uden for fællesskabet. Det synes vi er synd.

Formentlig vil det ikke gå så galt, for langt de fleste mennesker kunne ikke få over deres hjerte at behandle børn på den måde. Så forældre og pædagoger vil formodentlig finde en løsning –